

[Niels Andersen.]

priserne i udlandet på tilsvarende udenlandske varer, og ved udvidelse af fri-listerne for indførsel.

Det må vel fortolkes således, at dér, hvor der hidtil har været en betydelig beskyttelse for den hjemlige industri, ønsker man at åbne for en friere import, således at priserne kan bringes nedad. Når det er tilfældet for de vareområder, hvor prisforskellen er størst mellem indenlandske og udenlandske varer, skulle det være så meget lettere at gennemføre den fulde liberalisering for de vareområders vedkommende, hvor en mindre prisforskel mellem indenlandske og udenlandske varer gør sig gældende, og det vil i realiteten sige, at vi meget hurtigt kan se hen til den fulde liberalisering på alle vareområder. Alligevel taler den højtærede handelsminister i sin fremsættelsestale om fordelingen af importtilladelser og fremhæver i denne forbindelse, at det må være vigtigt, at de, der skal administrere importtilladelserne, stadig har for øje, at de kun gives til folk, der også uden importregulering ville drive forretning på det pågældende område.

De betragtninger, den højtærede handelsminister lægger til grund vedrørende nyimportører og de såkaldte sofaimportører, er retsforbundet enigt med ministeren i. Nyimportører har gennem mange år været stedmoderligt behandlet. I denne forbindelse vil jeg gerne nævne, at handelens udøvere under ingen omstændigheder altid kan være tilfredse med det skøn, administrationen lægger til grund for udstedelsen af importbevillinger. Det må være noget mere realitetsbetonet, der danner grundlaget for bevillingsudstedelsen; det må være det salg, de enkelte virksomheder har inden for de forskellige varegrupper, der er bestemmende for bevillingernes størrelse.

Med salg mener jeg den varemængde, der er solgt til forbrugere og handlende, som ikke selv ønsker at importere de pågældende varer. Således som bevillingsudstedelsen hidtil har fundet sted, virker den varefordyrende, fordi varerne må passere unødvendige led, hvad der tillige betyder, at de forholdsvis få storimportører inden for de enkelte varegrupper kan dirigere varefordelingen og dermed få en afgørende indflydelse på prisdannelsen. Dette vil i

realiteten sige, at den frie konkurrence til dels er udelukket, alt sammen til skade for forbrugerne, der må betale denne kunstige varefordyrelse, og til gunst for de forholdsvis få, som direktoratet for vareforsyning skønner egnede til at modtage importtilladelser. Derfor tillader jeg mig at gentage over for den højtærede handelsminister, at grundlaget for udstedelse af importtilladelser må være det salg, den enkelte virksomhed har inden for de forskellige varegrupper. Det har virket fuldkommen urimeligt, at de firmaer, der ved valutacentralens oprettelse i 1932 fik et stort tildelingstal, igennem 25 år har været begunstiget med hensyn til importtilladelser på bekostning af den nye generation, der har måttet affinde sig med latterligt små bevillinger, fordi der først og fremmest måtte tages hensyn til gamle importører. Der må skabes lige vilkår på dette område, og det hensyn, der hidtil er taget til de gamle importører, blot fordi de er gamle, må træde i baggrunden. Grundlaget må være det varebehov, den enkelte virksomhed har, hvad enten den er gammel eller ny. Jeg skal ikke underkende de bestræbelser, den højtærede handelsminister har udfoldet for i det foreliggende lovforslag at dele sol og vind lige, men en mere præcis formulering i henhold til de betragtninger, jeg her har gjort gældende, er ønskelig.

I det foreliggende lovforslag kan der være grund til at hæfte sig ved den mindre bemyndigelse, handelsministeren udstyres med på rationeringens område. Det er naturligvis tilfredsstillende, at den liberale islæt, lovforslaget i øvrigt udmærker sig ved, også tydeligt fremgår af lovteksten.

Derimod må jeg give udtryk for nogen betænkelighed med hensyn til den bemyndigelse, boligministeren udstyres med i henhold til lovforslagets § 7. Det står mig ikke klart, hvorfor boligministeren skal bemyndiges til at træffe midlertidige foranstaltninger til regulering af bygge- og anlægsvirksomheder. Mig bekendt er der ikke i dag nogen mangel på byggematerialer, hvorfor det skulle synes ganske overflødig at udstede materialebevillinger. Er der imidlertid vareområder, hvor det kniber med forsyningen, anmoder jeg den højtærede minister om at oplyse, hvilke varer det drejer sig om. En bemyndigelse som